(గత సంచిక తరువాయి)

ఇంతలో యింటి ముందు కారు ఆగిన శబ్దం అయ్యింది.

షూస్ చప్పుడు కూడా వినిపించడంతో గుమ్మానికెదురుగా కూర్చున్నవాళ్ళు తలలు తిప్పి చూశారు.

తెల్లగా, పొడుగ్గా ఉన్న యువకుడు వాకిట్లో నిలబడి ఉన్నాడు.

"రావయ్యా..రా... సమయానికి వచ్చావు.." మంగమ్మ అంది.

చూస్తున్న వాళ్ళ మొహాల్లో క్వశ్చన్ మార్కుని చదివి "ఈ అబ్బాయి అనసూయమ్మగారి బంధువు. మ్రెడాసులో ఉంటాడు" వివరణ యిచ్చింది.

"నాకు తెలియని బంధువు మ్రెడాసులో ఎవరబ్బా?" అనుకుంటూ తలెత్తి చూసి ఆశ్చర్యపోయింది రచిత.

ఎదురుగా అభినవ్ నిలబడి వున్నాడు.

చాలా దూరం డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వచ్చాడని, అలసిపోయి వున్న అతని మొహం చూస్తేనే అర్ధం అవుతుంది.

మంగమ్మగారితో అప్పట్లో చెప్పిన అబద్ధం గుర్తొచ్చింది. అందుకే, అభీని బంధువు అనుకుంటుంది కాబోలు అనుకుని ఫక్కున నవ్వింది.

మంగమ్మ యింకా ఏదో మాట్లాడుతూనే వుంది.

"నేను చెప్పాననుకోండి. పరాయి మనిషి ఈవిడికేం తెలుసు? అనుకోవచ్చు. వాళ్ళ నాన్న చెప్పాడనుకోండి తండ్రికదా.. అలాగే చెబుతాడు అనుకోవచ్చు. ఈ అబ్బాయి చెబితేనే అన్ని విధాలా కరెక్టుగా వుంటుంది. అనసూయమ్మగారి పెంపకం.. అతిథి మర్యాదలూ" అంటూ అభీకి లోపల నుంచి కుర్చీ తెచ్చి వేసింది.

రాఘవేంద్ర అమ్మా నాన్నా ఖరీదైన బట్టల్లో, పాలిష్డ్‌గా ఉన్న అభినవ్ వంక అనుమానంగా చూశారు.

రామారావుకి ఈ కొత్త చుట్టం ఎవరో అర్ధంకాలేదు. కానీ, సమయం కాదు, కాబట్టి మాట్లాడక ఊరుకున్నాడు.

"నేను రచితగారితో కొంచెం పర్సనల్‌గా మాట్లాడాలి" రాఘవేంద్ర అన్నాడు.

పట్టుచీరలో అందంగా అలంకరించుకుని, తలవంచుకుని కూర్చున్న రచిత, ఎదురుగా కూర్చున్న రాఘవేంద్రని చూసేసరికి అభినవ్‌కి విషయం అర్ధమైంది.

"రచితా... ఒక్కసారి నీతో మాట్లాడాలి. పద బైటికెళదాం." అభినవ్ దిగ్గున కుర్చీలో నుంచి లేచి అన్నాడు. అతని గొంతులో విసుగు, తొందర ధ్వనించాయి.

ఒకే డైలాగు యిద్దరు చెప్పడంతో బిత్తరపోయి చూస్తున్నారందరూ. రచిత తలయెత్తి అభీ కళ్ళలోకి చూసింది.

"బావుంది... అమ్మాయికో బాయ్‌ఫ్రెండ్ ఉన్నాడన్నమాట. నయం బాబూ! సినిమాల్లోలాగా పీటల మీద పెళ్ళి చెడగొట్టకుండా, పెళ్ళిచూపులనాడే వచ్చి కళ్ళు తెరిపించావు... సంతోషం" అంటూ రాఘవేంద్ర తల్లి బయటికి నడిచింది.

ఆమె వెనకాలే, అతని తండ్రి, చెల్లెలు కూడా వెళ్ళారు.

రాఘవేంద్ర ఒకసారి నిరాశగా రచిత మొహంలోకి చూసి వెనుదిరిగాడు.

"ఆ అబ్బాయి మాట్లాడతాడేమోనని పెరట్లో మామిడి చెట్టు కింద కుర్చీలు వేసి ఉంచాను. మీరు అక్కడ కూర్చుని మాట్లాడుకోండి" తతంగం అంతా చూస్తున్న మంగమ్మ అభీవైపు, రచిత వైపు మార్చి చూస్తూ అంది.

ఇద్దరూ పెరట్లోకి నడిచారు.

బయట, ఎండగా వున్నా, అక్కడ చాలా చెట్లు ఉండడంతో చల్లగానే వుంది. మామిడిచెట్టు నిండా పూతతో పచ్చటి చీర మీద తెల్లని పిండిముగ్గు పెట్టినట్టు ఉంది.

ప్లాస్టిక్ కుర్చీలో రచిత ఎదురుగా కూర్చున్నాడు అభి.

ఇద్దరూ మౌనవ్రతం పాటిస్తున్నట్టుగా పెరడు నాలుగు మూలలకీ చూస్తూ కూర్చున్నారు.

"అయితే.. చివరికి నా పెళ్ళికూడా చెడగొట్టాలని వచ్చారన్నమాట!" ఏ భావమూ బైటపడకుండా అంది రచిత.

"ముందు నా పెళ్ళి చెడగొట్టుకునే వచ్చాను" చెప్పాడతను.

రచిత మాట్లాడలేదు.

అతను చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు. "నా వల్ల నువ్వు యిబ్బందులు పడ్డావు. నాకు తెలుసు. సియానా టూ పొసెసివ్. నేను మీ యింటికి ఆ రాత్రి వచ్చినప్పుడే నువ్వు నా మనసులో నిలిచిపోయావు. నీ మంచితనం నన్ను కట్టిపడేసింది. ఎంతగా దాన్ని తేలిగ్గా తీసేయాలనుకున్నా నావల్ల కాలేదు. అప్పటిదాకా, సియానా గురించి ఉన్న ఆలోచనలు కూడా పూర్తిగా తుడిచిపెట్టుకుపోయాయి.

నువ్వు "ఐ లవ్‌యూ" అని చెప్పినప్పుడు నేను ఎంత సంతోషపడ్డానో నీకు తెలియదు.

కానీ, అత్తయ్య చనిపోవడం, మామయ్య డిప్రెషన్‌లో వుండడం, అన్నింటికన్నా సియానా యింకా నేను పెళ్ళి చేసుకుంటానన్న వూహల్లో ఉన్నప్పుడు నేను వాళ్ళ మానాన వాళ్ళని వదిలేసి, నా లైఫ్‌లో ముఖ్యమైన నిర్ణయం ఎలా తీసుకోగలను? అందుకే ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను..."

"అవును.. ప్రేమ కూడా ఒక బిజినెస్ డీల్. నిర్ణయాలు తీసుకోవడానికి" ఉక్రోషంగా అంది.

"ఐ డోన్ట్ నో.. వాళ్ళు బాధల్లో ఉండగా యింకా బాధపెట్టడం. ఆ తర్వాత గిల్టీగా ఫీలవ్వడం నాకిష్టం లేదు. మామయ్య కోలుకున్నాక, సియానాని ఒప్పించి ఆ తర్వాతే ఏమైనా చేయాలనుకున్నాను."

"మంచిది.. మధ్య నా పెళ్ళి ఎందుకు చెడగొట్టారు?"

"ప్లీజ్.. రచితా! యిమా అలా మాట్లాడకు. ఐ లవ్ యూ! అమ్మమ్మ చనిపోయిందని తెలిశాక, ఆ సమయంలో నీ పక్కన లేనందుకు నేను ఎంత బాధపడ్డానో నీకు తెలియదు." కుర్చీలోనుంచి రచిత చేతులు పట్టుకుంటూ అన్నాడు.

ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

అతను ముందుకు వంగి, ఆమెను దగ్గరకి తీసుకున్నాడు.

"మరి, సియానా?" సందేహంగా అడిగింది.

"షి ఈజ్ ఓ.కె. ఇంట్లో స్ట్రేంజర్స్ వచ్చి వాంతులు చేసుకున్నా, ఓపిగ్గా సేవలు చేసేంత మంచి అమ్మాయి దొరికింది నీకు. వదులుకోకు అంది."

రచిత ఫకాల్న నవ్వింది.

"ఇంకో విషయం.."

ఏమిటన్నట్టుగా అభీ కళ్ళలోకి చూసింది.

"ఆ రోజు స్టెయిర్‌కేస్ మీద సియానే నన్ను ముద్దుపెట్టుకుంది. నేను కాదు. అది తప్పు.. యింకెప్పుడూ మా యిద్దరి మధ్యా అటువంటివేమీ జరగలేదు నమ్ము" అన్నాడు.

సమాధానంగా ఆమె పెదవులు, అతని పెదవుల్ని ముద్దాడాయి. హఠాత్తుగా పెరట్లోకి మంగమ్మ రావడంతో యిద్దరూ దూరంగా జరిగారు.

"ఎంతసేపయినా రాలేదేమిటా అని వచ్చా.! అర్థం అయ్యిందిలే." అని నవ్వుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

రచిత, అనసూయమ్మ కట్టిన ముడుపు భద్రాచలం హుండీలో వేసి రావాలని ఎప్పటినుంచో అడుగుతూ వుండడంతో, అభీ, ఆమెను భద్రాచలం తీసుకుని వెళ్ళాడు.

తిరిగి వస్తున్నప్పుడు కారు ముందు సీటులో వెనక్కివాలి కళ్ళుమూసింది రచిత. వెంటనే కునుకు పట్టేసింది.

కాస్సేపటికి కారు ఆగినట్టవడంతో లేచి చూసింది. చుట్టూ తనకి తెలిసిన పరిసరాలు.

ఆశ్చర్యంతో అభీ మొహంలోకి చూసింది.

"మీ ఊరే వచ్చాం. దిగు" అన్నాడతను నవ్వుతూ. రచిత కారు దిగింది. ఎదురుగా చిన్నతనంలో తను తిరిగిన యిల్లు.

అభీ ఆమె వైపు చూసి నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"యిది నిజమే... కల కాదు.."

రచిత చుట్టూ చూసింది. కాంపౌండ్ వాల్ కొత్తగా కట్టినట్టు ఉంది. లోపల తోట అచ్చంగా యిదివరకు ఉన్నట్టే ఉంది.

అభీ ఆమె చేయి పట్టుకుని లోపలికి తీసుకుని వెళ్ళాడు.

ఒక్కో అడుగుకీ, ఒక్కో జ్ఞాపకం తెరలుగా గుర్తుకి వచ్చి ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యింది రచిత.

పాతగోడల స్థానంలో గట్టిగా బలంగా ఉన్న కొత్తగోడలు, అటాచ్‌డ్ బాత్‌రూంలు యింటి అందాన్ని చెడగొట్టకుండా చక్కగా అమరిపోయాయి.

పడక్కుర్చీ, పందిరిమంచం, ఉయ్యాలబల్ల, నల్లమానుతో చేసిన అలమరలు అలాగే వున్నాయి. కాకపోతే, బాగుచేసి కొత్తవిగా తీర్చిదిద్దారు.

పడక్కుర్చీ వెనకాల పక్కగోడకి, అనసూయమ్మ, రచిత కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో పెద్దదిగా చేసి, అందమైన ఫ్రేమ్‌లో బంధింపబడి వుంది.

రచిత ఆనందంగా యిల్లంతా తిరిగి చూసింది.

"అభీ.."

నవ్వుతూ అతని వైపుకి తిరిగింది. "మన పెళ్ళికి ముందరే సియానించి దీన్ని కొన్నాను. నిన్ను సర్‌ప్రైజ్ చేయాలనే యిన్నిరోజులూ చెప్పలేదు. నీ అనుమతి లేకుండానే కొన్ని మార్పులు చేయించాను. నచ్చిందా.. నీ కలల రాజభవనం? యిక నుంచీ యిదే మన హాలిడే హౌస్" చెబుతూ ఉన్నాడతను.

"థాంక్యూ..." సంతోషంగా అతన్ని చుట్టేస్తూ అంది.

"ఎందుకు? నువ్వే నన్ను సర్‌ప్రైజ్ చేశావుగా ఆరునెలల్లో పాపో, బాబో పుడతారని" కొంటెగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అన్నాడు.

"అనసూయమ్మ తిరిగి ఆ యింట్లోనే ఆడుకోబోతుందేమో" అన్న చిన్న వూహ ఆమె కళ్ళలోకి మెరుపుల్ని తెప్పించింది.

ఆ మధురక్షణాలు జారిపోకుండా ఆమెను మరింత దగ్గరగా గుండెలకి హత్తుకున్నాడు.

పిల్లగాలికి తోటలోని జాజితీగ వయ్యారంగా ఊగింది. మంచితనం నిండిన రచిత మనసులాగే, పూలపరిమళంతో పరిసరాలన్నీ గుబాళించాయి. "గాలి తెమ్మెర తోడైతేనే, పూలతోట సుగంధాలు విరజిమ్మగలదు.." అనుకుంటూ అభీ రూపాన్ని మనసులో నింపుకుందామె.

(సమాప్తం)

Post your comments

చివరగా ఒక చిన్నమాట..

అప్పుడప్పుడూ చిన్నా చితకా కథలు రాయడం తప్ప నవల రాయడం యిదే మొదటిసారి. అందులోనూ ప్రముఖ రచయిత(త్రు)లు రాస్తున్న 'కౌముది 'కి సీరియల్ రాయడం నిజంగా ఒక కొత్త అనుభవం.

మామూలుగా రాయడం కంటే చదవడం అంటేనే ఎక్కువ ఆసక్తి. తెలుగులో, యింగ్లీషులో చాలా పుస్తకాలూ, నవలలూ చదివినా, మన నేపథ్యానికి దగ్గరగా అనిపించే రచనలే నాకు యిష్టం.

యద్దనపూడి సులోచనారాణిగారు, బలభద్రపాత్రుని రమణిగారు నా అభిమాన రచయిత్రులు. దాదాపుగా వారు రాసిన నవలలన్నీ చదివాను. కానీ.. ఎప్పుడూ నాకు నవల రాయాలన్న ఆలోచన రాలేదు.

ఒకసారి రమణి గారి 'ఎందుకీ సందెగాలి ' చదివాను. అందులో వారు అందమైన ఊహల్ని, వాస్తవాల్ని, మానసిక సంఘర్షణలను అక్షరబద్ధం చేసిన తీరు అద్భుతం అనిపించింది.

పాత్ర స్వభావాన్ని మనం అనుకున్న రీతిలో ఆవిష్కరించడానికి కథానిక కన్నా నవల అయితే సరిగ్గా వుంటుందన్న విషయం అప్పుడు బోధపడింది.

ఆ ప్రేరనతోనే నవలని ప్రారంభించాను. "అమ్మో! అన్ని పేజీలు రాయలేనేమో" అని ఎప్పుడూ అనిపించలేదు. ఎంతో యిష్టంతో ప్రారంభించి పూర్తిచేశాను.

కిరణ్‌ప్రభగారితో ఫోన్‌లో మాట్లాడినప్పుడు, నవల యితివృత్తం గురించి నాలుగువాక్యాలు వారికి వివరించాను. నవలలోని పాత్రలు, వాటి చిత్రణ ముగింపులాంటివి ఎలా రాయగలనో అని సందేహపడకుండా, వెంటనే రాబోయే నవలగా ప్రకటించారు కిరణ్‌ప్రభగారు.

నా మీద వారు వుంచిన నమ్మకానికి నా ధన్యవాదాలు. అలాగే, నవలని చదవగానే నాకు అభినందనలు తెలిపి, అందమైన కవర్ పేజ్ తయారుచేసిన కాంతిగారికి నా కృతజ్ఞతలు.

ఇంకా మొదటి నెల సీరియల్ అచ్చవుతూనే చదివి, స్పందించి ప్రోత్సాహపరిచిన బలభద్రపాత్రుని రమణిగారికీ, ఇంకా ప్రతినెలా "ఈ వాక్యం బాగా వ్రాశారు", "ఆ పాత్రని చూసి చాలా కోపమొచ్చింది" అంటూ వ్యాఖ్యలు చేస్తూ సుగంధవనాన్ని ఆస్వాదించిన నా ప్రియపాఠక మిత్రులందరికీ నా హృదయపూర్వక ధన్యవాదాలు.

తడబడుతూ మొదటి అడుగు వేసినా మీ ప్రోత్సాహమే యింధనంగా యింకా ముందుకు సాగాలని ఆకాంక్షిస్తూ.....

శ్రీకళ అబ్బరాజు.